

***

На вустах червоне вино
Рубаями з Далекого Сходу.
Ми із істиною заодно,
Випускаємо слово у воду.

У мовчанні шепоче душа
Ніжним подихом поруч твоєї.
Трусить яблука, поспіша,
У Раю на багряній алеї.

Ти даруєш мені вогонь,
У руках – яблуневе сонце.
Тихе щастя з твоїх долонь –
Цілий Всесвіт в моїй долоньці.

***

Коли замовкне сон у глибині
Немовби безпричинного безсоння,
Ми знов, мов рубаї в терпкім вині,
Ковтаємо любовне беззаконня.

Коли живуть у правді почуття,
Звиваючись, як світові орбіти,
Відлунне вогонь серцебиття,
І вже ніхто не зможе зупинити.

Коли впаде в долоні цвіт руки
Бузковою п'ятіркою на щастя,
Зупиняться утомлені роки –
І сонячне почнеться позачася.

***

Собою напою земне стебло,
Проллюся крізь ущелини Парнасу,
Впадаючи в Кастальське джерело
Водою часу.

Живим натхненням потечу в річках,
Тим, вимоленим в Зевса й Мнемозіни.
Евтерпою зросту в твоїх руках,
Поставши з піни.

Мов подорожній, вже не проминеш,
П'ючи життя пожадливо з водою.
А як нап'єшся, візьмеш і мене
У путь з собою.

***

Тоді, коли чекала не тебе,
Лише тебе одного я чекала.
І не одна зоря між нами впала,
І сонце не одне для нас зійде.
Тоді, коли чекала не тебе.

Тоді, коли не вірила словам,
Я вірила усім земним стихіям.
І вірила у нас моя надія
Довірившись моїм пророчим снам,
Тоді, коли не вірила словам.

Тоді, коли не знали ми про нас,
Про це щораз нагадувало небо.
І знали ми: когось чекати треба.
І утікав від нас нестримно час
Тоді, коли не знали ми про нас.

Тоді, коли чекала не тебе,
Лише тебе одного я чекала.

***

Водою спливає час.
В клепсидрі біжать години.
І відлік новий почавсь,
Стікаючи у долину,

Впадаючи у моря,
В підземні проникши ріки.
Очима струмки зорять,
Примружуючи повіки.

Розбіглись стежки, немов
Розхлюпалися хвилини.
І коло за колом знов
Від кинутої години.

Водою піду з життя,
Дощем повернуся в нього.
Струмує у майбуття
Незвідана суть земного.

***

Крізь терни до зірок. А що зірки?
Горять собі у недосяжних далях.
Рвемо солодкий терен, смак гіркий,
Йдучи по безкінечних вертикалях.

Прокладені шляхи в усі боки,
За горизонт, куди втікає сонце.
І садинок дивляться зірки
На нас – земних далеких незнайомих.

Крізь терни до зірок, як їм до нас,
Таких земних, нещасних і щасливих.
Їм хочеться упасти повсякчас
Поміж людей, у глиб сердець мрійливих.

***

Я мовчу. Помовчи і ти.
Відчуваєш, як дихає простір?
Ми запрошені, наче гості,
До всесвітньої німоти.

Чую тільки окремі слова,
Ніби постріл, відірвані звуки.
Безкінечним розмовним стуком
Переповнилась голова.

Місяць дивиться край вікна,
Гострим списом зачавши тишу.
Ти мені щось на вухо дишеш,
А я чую, як дише вона.

І мовчу, наче хижий звір,
Що засівши чига на здобич.
Ти для мене вже майже родич,
Але всі ми такі, повір.

Скільки правди ще є, хтозна?
Я відчула її в мовчанні.
На порожні твої питання –
Моя відповідь мовчазна.

***

На щоках яблуневого сонця –
Світ роси.
Ти у мене лиш сонячне яблуко
Попросив.

З життєдайної ллється криниці
Спів краси.
Ти водиці у мене пригорщу
Лиш просив.

У очах волелюбного неба
Воскресить
Те, що втрачене на землі було,
Ти просив.

І вустами усе віддам тобі –
Донеси.
Ти отримаєш значно більше,
Ніж просив.

***

Звідноснило все у відносному світі,
Віднесені ери умовно у вічність,
Яка, наче панна, бреде по орбіті,
Усім відміряючи періодичність.

Мов згряя на світло летить галаслива,
До неї зібрались літа звідусюди.
Вона гордовито, уперто, сміливо
Сказала: так треба – і, значить, так буде.

Маленькі зірки і великі бажання,
Безмірні стежки і утомлений слід.
Є перші слова і останнє мовчання.
Життя те, що до, і життя те, що від.

Відносно щасливі в байдужому світі,
В усталеній нормі живе хаотичність.
А вічність спокійно бреде по орбіті,
Усьому відмірявши періодичність.

***

Гори дивляться вперто у вічність,
Пропускаючи рік за роком.
І впадає море в космічність
Із моїм пожиттєвим строком.

Сонце злизує усмішку, віру,
Шепіт вітру хапає за душу.
А вона так наївно і щиро
Усміхатися інших змушує.

Відкриваю для неба руки,
У які так просторо впасти.
І не скажуть про це науки,
Як душа запливає у щастя.

Замовкають і спів, і запах.
У польоті світає небо.
На летючих моїх етапах
Виникає в комусь потреба.

Уперед подивлюсь, наче гори,
Пропускаючи рік за роком.
У космічність впадає море
Із моїм пожиттєвим строком.

***

Себе зрозуміти, напевно, уже не зумію.
І хтось поцілує не губи, а долю мою.
Виношує пам'ять натхненням обвітрену мрію.
Світи колихаючи, поруч із часом стою.

Можливо, не знаю, а вірити буду наївно.
Можливо, не зможу, а сили в собі віднайду.
Пройтися б життям, наче справжня казкова царівна...
І ось уже стежкою лісом казковим іду.

Примружує сонце запечені часом розмови
До істини істин, до правди і щирості сліз.
Заходжу в ріку Гераклітову знову і знову -
Лиш кола біжать по воді, запливаючи вниз.

Можливо, пізнаю і щось зрозуміти зумію,
І хтось поцілує і руки, і долю мою.
Як мало ще я розумію та маю надію.
І, світ колихаючи, поряд із часом стою.

***

Моє тіло пахне ваніллю,
Бергамотом, імбиром, лотосом.
І вуста, висихаючі сіллю,
Обпікають гарячим голосом.

Виливаюсь на тіло сонячно,
Проникаючи в пам'ять полинно.
І від спраги вже солодко-боляче.
Час зернинками чорного кмину

Проливається. І вуста п'янки
Випивають пожадливо віру
Із очей моїх, а вони такі:
Подивився раз – і в ясірі.

О, далеко я не фантазія,
Доторкнув руки – в серці спека.
Я – твоя, повір, справжня Азія,
Та далека ще я, далека.

***

Ти не мій, а в мені повсякчас і усюди.
Я іще не твоя, а тримаєш в собі.
Я не зможу піти, а тим паче забути
Три хвилини життя в безстроковій добі,

Де зустрілися руки, тримаючи миті,
Зупинилась планета, затримавши час,
Де вагаються долі, не нами прожиті,
Де вирішують серце і очі за нас.

Просто неба пройду сіру зливу розлуки,
Ти летітимеш навстріч крізь буднів туман.
Простягну ніжно теплі і трепетні руки,
Прикладаючи слово бинтами до ран.

Залишуся в тобі. Хочеш, стану твоєю.
Ти в мені повсякчас та усюди – й не мій.
Обійму три хвилини душею всією,
Ти лише їх притримати, милий, зумій.

***

Я так часто думаю про Вас.
Виникає спогад безпричинно.
Вже й за мною не встигає час
На життя накручувать рутину.
Як я часто думаю про Вас.

Довго-довго не заплющу віч,
А заплющу – з Вами повсякчасно.
У ріку буденних протиріч
Входимо безстрашно й одночасно.
Від безсоння надто довга ніч.

По тоненькій стрілочці годин
Перетнемо непорушні межі.
Лиш потрібен погляд Ваш один,
Щоб усе спалити у пожежі.
Ця тоненька стрілочка годин.

Надто часто думаю про Вас.
Спогад перед сонними очима.
Безпричинний, мабуть, тільки час.
Ви – є найвагоміша причина
Жити.
Хочу просто думати про Вас.

***

У співавторстві із весною
Я малюю портрети мрій.
І в долонях ношу з собою
Образ твій.

Моя думка, життя, наснага –
Найяскравіші серед мрій.
Та ковтаю болючу спрагу –
Ти не мій.

Гонорар цей – з весною навпіл!
Ще й самотній залишу час.
Як захоче, усе віддам їй,
Окрім нас.

***

На білосніжну ніжну крижму
Лягає сніг, немов уперше.
На ньому – слід від перших звершень
Й життям похрещене життя.

Суміжні сніжні мимобіжні
Вплітаються у довгі коси
Роками. Й спокій безголосий
Уже не спинить майбуття.

***

Весняним вітром нап prorочу
Тобі безхмарно-тихі дні.
Допоки спиш, цієї ночі
Віддам запрошення весні.

Зустрітись прийде із тобою
У цих заплаканих снігах,
Які за першою добою
Ідуть по сонячних слідах.

А далі – крик хмільного ранку,
Спадає ковдра – й холоди.
Вже зранку – сонце з філіжанки
Й життя крізь талий плач води.

***

Вивчаю пальцями роки твого обличчя,
Пізнання зморшки зупиняють мої рухи.
Мені здається, що тобі з них кожна личить,
Не відпускає від лица гарячі руки.

Теплом долоні на щоках читаю спокій,
Що й не здригнеться від забутого вагання.
Та залишається, як завжди, самотнім
І безголосим у болючому благоденстві.

Так безнадійно і безмовно тліють душі,
Скресає вірність на одрі твого сум'яття.
Вивчаю пальцями роки твої байдужі,
Згрібаю пам'ять в недопалене багаття.

Спиняє рухи на вустах зневіра слова.
Переплітаються в роках знайомі зморшки.
Учора я тебе пізнала випадково,
Сьогодні я тебе не знаю анітрошки.

***

Ти так далеко.
Я ще не знаю, хто ти?
Але так небайдужо
І рідно
Мені всміхаєшся
Захованим сонцем,
Невідзнятим кадром,
Заплаканим снігом,
Непізнаним небом.
Піднімаю очі і бачу:
Ти так далеко.
Усміхаюсь взаємно -
І ти стаєш ближчим.
Я ще не знаю, хто ти,
Але знаю, що ти є...

УДВОХ

Коли ти в мене віриш –
я твоя.

Тебе співаю
Струнами душі.

Ця вдячність безкорисна –
повернув.

Є серце золоте.
Твоє дорожче.

Ти заразив мене життям.
І це хронічно.

Я чую все,
коли говорить серце.

У поцілунку бачу нас
удвох з небес.

Якщо себе відчиниш –
я прийду.

І знову розум
застібнув сорочку.

Усе скажу, якщо
не запитаєш.

Коли мовчать слова –
говорить все.

Вже вдосталь множить відстань –
Вимкни світло!

***

Домішки інтимних бажань
забарвили непорочну білизну
дружніх стосунків
у непорозуміння
з відтінком
мовчання

***

Роки дрібно
та до болю дзвінко
розсипались
у свідомості
по сьогоднішню.
Закотились
у темні закутки пам'яті.
Болюче
і так звично
відлунює у майбутнє
гуркіт часу,
який вже минув.

***

Цеглинка до цеглинки,
Слово до слова,
Бажання до бажання...
Але на крихкому цементі
Непорозумінь і недовіри
Неможливо збудувати взаємність.

***

З тобою хочу пережити все.
Я поруч проживу маленьку осінь
І зиму. Може. Ти мене не просиш.
А я переживу понад усе.

З тобою я зустріну цю весну
Й наступну. Може. Пестиш рідно коси.
А я тобі збираю чисті роси
Й босоніж у життя твоє несучу.

І сонцем розливаюся в руках,
Крізь пальці проникаючи ув осінь.
З тобою я живу, можливо, й досі.
В тобі уся. А може, тільки в снах.

***

Твої слова мовчать мені в лице.
Твої слова мовчать очима в очі.
Я вириваю з них мовчання це
Й ховаю десь у логіці жіночій.

І так нестримно, ніби з ланцюгів,
Зривається чи крик, а чи розмова.
Ми топчемося в слякоті снігів
Твоєї нерозбірливої мови.

Промокла я уся до нитки снів
І застудилась сирістю безсуття.
Немов отрута – терпкість твоїх слів.
Немов порадник – зоряне розпуття.

І ось тоді, як вичахнуть слова,
Віддам усе мовчання на прощання.
І буде в ньому слово, може два,
А серед них – розхлюпане кохання.

***

Галюцинація.

Вогонь.

Любов.

Ілюзія.

Пожежа.

Біль.

Профанація.

Безсонь.

Вікно.

Цигарка.

Чай.

Одежа.

Реінкарнація.

Весна.

Вогонь.

Нестримність.

Тимчасовість.

Галюцинація.

Одна.

Любов.

Безумство.

Віра.

Совість.

***

Я пацієнт і просто гість.
Із почестями слід прийняти.
Моя палата номер шість,
А хтось – у п'ятій.

Тут, у палаті, наче сон,
Зібралися шановні люди –
Ось президент, Наполеон...
І галас всюди.

Високі пафосні слова.
Нема ні логіки, ні суті.
Мов м'яч, надута голова.
І всі – розкуті.

Стерильна тиша за дверми,
Надії, спокоєм розп'яті.
Хтось перечитує псалми,
Але у п'ятій.

Усе стерильно, як в раю,
Окрім очей, бажань і віри.
Нікого вже й не впізнаю
Від недовіри.

Сюди вхід вільний – свій чи гість,
Сюди не треба документів.
Весь світ – палата номер шість.
Ми – пацієнти.

***

Минає мить – і ми
Спиняємось у миті.
Ми летимо крізь сни,
Крильми у світ відкриті.

Малюємо вітри
На перехрестях неба.
В нас є бажання три.
Можливо, й цих не треба.

Достатньо два крила,
Прожиті в щасті миті,
Щоб доля понесла
За небокрай блакиті.

***

А ти повернешся тільки увечері
Мого жіноцтва і мудрої зрілості.
Озветься в голосі пісня лелечина,
Защемить серце в розкутій неспілості.

Застрягне в горлі усе недоказане,
А я мовчатиму в пісні лірично.
Ця давня зустріч судьбою нав'язана,
Цей пізній вечір категоричний.

І ти повернешся тільки увечері.
Життя прожду й відчинить не зумію.
Клекоче пісня вночі лелечина,
Розбите серце надією зшию.

***

Ангел з твоїми очима
Дивиться синьо, стривожено.
Сяє зоря причинна,
Місяцем заворожена.

Ангел стоїть за дверима.
В душу зайшов непрохано.
Плаче твоїми очима,
В очі мої закоханий.

Ангел з твоїми очима
Небом мені всміхається.
Стогне любов незрима
Й поглядом захлинається.

Ангел з твоїми очима,
Ангел з твоєю ніжністю.
Знаєш, і я причинна
Нашою незаміжністю.

***

Ти перейшов моє життя
Не вздовж, а впоперек,
Піднявши пил із забуття,
Зі жмені попелу

Від перепалених ночей.
Вустами щирими
Ти цілував моє життя
Усе пунктирами.

І зупинявся, і спиняв
Мене узбіччями.
Вростав у пам'ять, як стерня,
Між протиріччями.

Перетинала я тебе
Своєю ніжністю.
Переплелися відтепер
Дві мимобіжні ці.

***

Немовби сон. Промовило безсоння,
Вдивляючись у пам'ять з підвіконня.
Почула тиша слів твоїх затишшя,
У горлі все неказане затисши,

Біль озивавсь. І голосом відлуння
Впліталися думки в типовість будня.
Упала тінь фіранкою світанку,
Наливши теплий спогад до сніданку.

***

Назавжди в твоїх споминах –
Моя ніжність оголена.
Розтинаючи променем,
Розділяю життя

Між було та існуючим.
Чую серце пульсуюче.
Зачекаєш – вернуса ще
Й заспіваю тобі.

Ти від пісні прокинешся
І над пам'яттю схилишся.
Поруч серця опинишся
І почувеш мене.

Часу рух зупиняючи,
В кожную мить проникаючи
І у думці зникаючи,
Ми заснемо удвох.

Де ж початок свідомого?
Скільки ще – невідомо нам.
Й назавжди в твоїх споминах
Я для тебе живу.

***

Наша зустріч одна в століття,
Ми на неї життя збирались.
У небесному розмаїтті
Сотні зим у святкове вбрались

І чекають. Усі мрійливо
Розмальовують білі ночі.
Проживаємо в них сонливо,
Прокидаємось неохоче.

Ти ішов, як осіння злива.
Я минала – весняна зваба.
Обійшов нашу зустріч зліва.
Я повз неї промчалась справа.

Вірю вперто: раз у століття
Упадеш, наче сніг, на душу.
Я сторічне зніму лахміття,
Й ти вбереш мене в білу ружу.

***

Обізвуся голосом натхненно,
Боляче у серці озовусь.
Кличеш мене подумки щоденно,
Я до тебе подумки горнусь.

Простягаю в пригорщах водицю,
Щоб вогонь затримав на порозі...
Як я хочу солодко напитися
Того, що тобі віддати не в змозі.

***

Я йду вперед не з наміром спуститись.
І мрію, щоби далі й далі йти.
Зробити крок, в якому помилитись
Не маю права я й не маєш ти.

Я усміхаюсь світу, щоби жити,
Тримаючись за нього, мов рідня.
Повз мрій пройду, розгублених й розбитих...
Та поруч ти – і далі йтиму я.

***

Слова промовляєш у пам'яті болем,
І вечір тримає в устах німоту.
Зі мною вже серце твоє не говорить,
Я грію свою самоту.

Не хочу почути й питати не буду,
Стоятиму, наче туман восени.
Тебе не згадаю, твій подих забуду.
Лише пам'ятатиму сни.

***

Сьогодні я розкута, як ніколи.
Думки мої спокутує зима.
Як завжди, повертаюся по колу
У потязі, туди, де нас нема.

Сьогодні ніжна й певна, як ніколи.
В цій ніжності зачасна печаль.
На відстані розмови охололи,
Прощаючись дощами в сніжну даль.

Зостанусь поцілунками на тілі
І темнооким шепотом у снах.
Була зима - а ми удвох горіли!
Як схлипує заплакана весна...

Можливо, десь, колись або ніколи
Розкута буду з кимось чи сама.
Як завжди, повертаюся по колу
Крізь зиму до весни, де нас нема.

***

Цвітуть рум'янці, як вогні.
Ти очі заховав,
Коли сказала тихе «ні»
Я на твої слова.

Сором'язливо простягнув
Тремтіння від руки.
Прошепотів, немов зі сну:
«Торкнуся лише щоки».

Вже поруч гаряче, пече
На відстані руки.
Поклавши совість на плече,
Рахуємо зірки.

«Отак би взяв і цілував...»
Можливо, б так було.
Мого злякався «ні», бува,
Хоч третє «так» пекло.

Звисає тяжко у роки
В думках бажання сплав.
Якби мудрішим був тоді,
То б взяв і не питав.

***

Весняне сонце у зимових снах
Долонею-пір'інкою торкнеться.
Відлунням ніжний голос озоветься.
Ти – наче птах!..

***

Жевріє ніч, осяяна бажанням.
Шукають очі блиск твоїх очей,
Вуста – любові, руки – зомління.
Леліє сон незайманість ночей.

Туманний ранок, стомлений безсонням.
Від прохолоди – кава і слова.
За вікнами крякоче гайвороння,
І ти моє життя поцілував.

***

Я відчиняю вікна у весну,
Впускаючи пташиний спів у груди.
І усмішка цвіте. Любов усюди.
І вже цієї ночі не засну.

Я відчиняю вікна у весну...

***

У просторі поезії залежні.
Я – Вам, а Ви – мені уже належні!
Серця у римах вибивають ритми.
Я – Вами, а Ви музою вагітні.

І крила так болять, немає сили.
Ви – час, а я – любов недоносила.
Звільнити думку, скинути одежі –
Від незалежних просторів залежні.

***

*День пробіг, наче мить, здається.
Безпощадний у часу ствол.
Мені в груді вернула серце
Ти. Я п'ю тепер корвалол.*

Анатолій Криловець

Загубилась у днях основа,
Крутить замкненість часова.
О, не треба Вам корвалолу,
Краще випийте ці слова:

Якщо серце у грудях б'ється,
Кров пульсує у дні нові –
Як нікому ще Вам живеться,
Як ніколи Ви ще живі!

***

Навколо мене тільки стіни,
А я одна.
Закрили світ думки-гардини.
Самотина
Рятує істинні бажання,
Усю мене.
Безсила марність сподівання
Все не мине.

А поза стінами, напевне,
Таких, як я,
Голублять ревно і даремно,
Мов немовлят.
З пустушок смокчем псевдоправду,
Розкривши рот.
А вже дорослішати варто,
Уже, от-от...

***

Ти мої цілував ледь оголені руки,
Як ніхто цінував усвідомлені рухи.
Буревієм любов у життя увірвалась,
І немає причин безпричинного зараз.

У пташиній юрбі розгубилися миті.
Всі такі, як і ми, ми – як птиці в блакиті,
Живемо завжди в зграї, самим нам жити.
Із одного сукна долі наші прошиті.

***

Ідемо по одному канату,
Покеровані спільним раєм.
Що багато, то вже занадто.
П'ємо щастя зеленим чаєм.

Живемо на одному небі,
Перелічуєм спільно зорі –
Мені більшого і не треба.
Плине осінь у ля мінорі.

***

Безмежність слова, відвертість серця
Так безкорисно подарували.
Палають вірші в очах-озерцях –
Це так багато, це вже не мало.

Голубоокі слова позичу.
Верну, повірте, ще навіть більше.
Скажіть-бо, друже, мені ж це личить –
Так карооко писати вірші?

Тому в натхненні тону високо,
Ви – так багато, Ви - так не мало.
Тримайте слово це темнооке,
Яке у серці Ви написали.

***

Я для Всесвіту – невидимка,
А Галактика вся – безкрая.
Тільки серце усю Галактику
З твоїм іменем уміщає.

***

Не сотворю ілюзію любові,
А полюблю так щиро, ніжно, чисто.
Із вуст твоїх багряно-калинових
Зірву усі бажання, наче листя.

Злечу, згорю й тобі відкриюсь вся,
Ніхто тепер не зможе зупинити.
І на межі до неба дотягнуся,
Немов плоди, зберу солодкі миті.

І змій-спокусник виповзе на волю,
Закрутиться навколо серця в щем.
Не сотворю ілюзію любові,
А запалаю під її дощем.

***

Розсипалась листям береза,
Акація вся розлилася.
І подих її не тверезить –
Повітрям весни напилася!

В цвітіння вишневе упала –
Устала уже наречена.
І яблуня враз заридала
У променях сонця свячена.

Рожеву усмішку зірвала,
Укривши усе піднебесся
Й в небеснім саду заблукала,
Де ти мені розпростерся

Рікою, травою, майбутнім...
Доспіває вечір травневий.
Прокинулась ніч незабутня,
І сонце зійшло яблуневе.

***

Я застудилася до віри,
Я надто Вами захворіла.
І ця спадковість темношкіра
Від прохолоди тратить сили.

Не хочу ліків та вакцини,
Безрецептурно час ковтати.
Тут вже безсила медицина,
Німа стерильність, біла вата.

Я гартувалася природно –
Та марно і безперспективно.
Без Вас самотньо й прохолодно –
Хвороба рідкісна і дивна.

Перегорю температурно,
Перехворію вся до віри.
Ковтаю дні безрецептурно –
Знеболююче від довіри.

***

Душа тужила за душею,
Тримала квіти польові.
Там, за небесною межею,
Вони, як ми, – такі живі.

У суті праведної теми
Немає голосу і слів.
Уривки вічності окремі
У тиші учорашніх снів.

За горизонтами – початок,
Стежки розпатланих доріг.
Ти квіти, вірою зачаті,
Неначе світло, уберіг

Й несеш мені, немов надію.
Вже й усміхнулася душа.
Я час затримати не смію,
І він втікає, поспіша.

***

Цей дощ в мені от-от переболить.
Сльозами гучно б'є по підвіконню.
І спрагло задивляється в блакить,
До неба простягаючи долоні.

Він просить так, як не просив ніхто,
Він молиться так щиро, як ніколи.
Поклониться, мине і прийде хтось.
Та лиш цей дощ мою печаль замолить.

Проміння рук майбутнє осягне,
І ними хтось так ніжно приголубить
На квантовій межі. Життя одне.
В молитві дощ й мої торкає губи.

Пройде. І хтось нечутно підійде,
Обніме за віконними світами,
Поза якими райдуга, як день
Благословення, відчиняє браму.

***

Зачата жити дотиком пера,
Живе серед словесних ілюстрацій.
Поміж стосунків – впертість гравітацій
І списана березова кора.

Читає кожний дотик, рух і звук.
Її лиш намагаються читати.
Життя – мов не розібрані цитати,
Які словами виповзли із рук

І впали у прозору німоту.
Народжена пером руйнує браму,
Навіяну віками і вітрами,
Й поміж рядками родить висоту.

Життям зачата, дотиком пера –
Не писані її помірні рухи.
І розпливлися звуки від задухи,
І затремтіли сльози від добра.

Мовчать роки – таємні адресати.
В руках чорнило віри і кора.
Почати завтра дотиком пера –
І голосно життя процитувати...

***

Голосом тихим
В пам'яті стигне
Слово і вітер, і сльози.
Ти мене кличеш,
Сум тобі личить,
Та жалкувати не в змозі.

Я іще прагну
Пристрасті спраглу,
Змерзлу зігріти надію.
На перевагу
Маю повагу,
Та забувати не смію.

Більше не стану
Навіть вустами
Душу твою цілувати.
Лиш пригортаю
Пам'ять до краю
Світлу, бентежну, крилату.

***

Те, що втрачене, без суму
Я забуду ще.
День задумливий надумав
Плакати дощем.

Щось придумав і заплакав –
Все перенесу.
Та йому найбільша дяка
За оцю красу.

Небо падає безкрає
В глибину очей.
Там веселкою пірнає
Й по душі тече.

Я прощу все винувате,
Й Він пробачить знов.
Кожен зможе наламати
Й без сокири дров,

Та не кожному під силу
Зводити життя
На крутім підніжжі схилу
Правди відчуття.

І не кожному по волі
Жити першим днем.
На безкрайому роздолі
Плаче світ дощем.

Пісня про Рівне

Мій рідний край, земля батьків.
Іду вишневим цвітом вулиць.
В ногах роса семи віків,
Сади уквітчано всміхнулисьь.

За обрій усмішка летить,
Вертає лебедів додому.
Дарує нам щасливу мить
В соборах світлі золотому.

Під шум лісів твоїх засну.
Ось Берестечко – слава й воля.
Нап'юся сонця з бурштину –
І бурштинова стане доля.

І Пересопниця свята.
Душа і пісня обнялися.
У різнобарв'ї зацвіта
Перлина вільного Полісся.

А ось над Устею верба
В майбутність коси розплітає.
Озер бездонність голуба,
Як широта душі безкрая.

Я мальовничим містом йду,
Любов і спів летять з Горині.
Спиняє час свою ходу.
Роса всміхнулась на калині.